

nimaš srca za svoje stvarstvo.
In človeka boli namesto tebe: Bog je on!

Danes, ko gore sveče v mojih zakletih očeh,
kot gore v očeh obsojenca,
Bog moj, boš zbral vse svoje moči
in bova metala to staro kocko . . .
Morda, o, igralec! ko bova igrala
za usodo vsega sveta,
pridejo na dan otekle oči Smrti,
kot dva pogrebna asa iz blata.

Bog moj, v tej gluhi temni noči,
saj ne moreš igrati, kajti ta Zemlja
je nekakšna kocka, že oglodana in že okrogla
zaradi silnega in slepega kroženja,
ki se ne more ustaviti nikjer drugje kot
v neki praznini,
v praznini neskončne grobnice.

DAN NERAZLOŽLJIVEGA VESELJA

Juana
Ibarbourou
1895–1979, *Urugvaj*

V rdečem čolnu opoldneva
sem prišla na otok Nerazložljivega veselja.
Kruh ima okus po sadju; med so pomešali
z znano svežino vode.

In potem – o, sonce! – indijanski veslač,
ti me boš, v mraku, popeljal po reki
tja do obale, kjer noč odpira
krošnje svojih drhtečih vrb.

Tvoja puščica bo zadela mojo dlan.
Dvignila jo bom v zrak kot gorečo rokavico,
ko bom šla mimo s šumom polnoči.

V mojem srcu bo zveneča trobenta iz bron
pustila vzklik zmage in polnosti.
Dospela bom na vrh novega jutra
s čudežnim občutkom, da sem spala
z glavo, naslonjeno na kolena svetlobe.